



Η Καλλιτέχνης Ελεν Μίρρεν στην ταινία «2010».

Νέοι καλλιτέχνες Ελεν Μίρρεν: στην όθονη και στη σκηνή

Μετά τη δράση στο «Κάλ»
γύρισε δύο ακόμη ταινίες

Η κινηματογραφική καριέρα της Ελεν Μίρρεν εντάθηκε τα τελευταία χρόνια κι αυτό οφείλεται κατά μεγάλο μέρος στο γεγονός ότι δραβεύθηκε για τον ρόλο της στο φιλμ «Κάλ». Μία από τις καλύτερες ηθοποιούς θεάτρου της γενιάς της, δεν παύει να βρει ευρεία απασχόληση σε ταινίες, πριν το θραύσει, αλλά ούτε και τον σημαντικό ρόλο που θα την έκανε να ξεχωρίσει, παρ' όλο που από το 1968 έχει παίξει σε δέκα περίπου ταινίες.

Η ίδια πιστεύει ότι τα δύο στοιχεία που την έμπνευσαν είναι ότι ζει στην Αγγλία και το ότι είναι γυναίκα. Μετά την επιτυχία του «Κάλ» πέτυχε δύο άπαντους ρόλους, στις ταινίες «2010» του Χάιμ, που γυρίστηκε πέρυσι, και «Λευκή ιππότες» του Χάικονφντ που τελειώσε πριν από λίγο. Τώρα το κινηματογραφικό μέλλον της φαίνεται λαμπρότερο.

Γεννημένη στην περιοχή του Λονδίνου, όπου άσισε σε δραματική σχολή, ενώ εργαζόταν πριν από τα είκοσι χρόνια της στο Εθνικό θέατρο νέων. Σαν ερασιτέχνης έκανε το ντεμπούτο της στο έργο «Αντώνιος και Κλεοπάτρα» και έρμηνευσε τον ρόλο της Ελενης στο «Ονειρο κακοκαιριακής νύχτας». Από το 1967 μετέχει στον βασικό σοσιαλιστικό ρόλο που έχει παίξει σε κλασικά και σύγχρονα έργα. Για την θεατρική καριέρα της δηλώνει η ίδια τα έξι στους δημοσιογράφους:

«Νομίζω ότι πάντοτε μου άρεσε να καθιερωθώ στο θέατρο. Οπότε μου άρεσαν οι ταινίες και περισσότερο οι Ευρωπαίοι σκηνοθέτες από τους Αμερικανούς, μου άρεσαν ο Αντανόβι, ο Γκοντάρ ο Φελλίνι. Μου άρεσαν

Ενα μόνιμο πρόβλημα και η λύση του Θέμα έθνικης ευαισθησίας ή όπερα της Θεσσαλονίκης

Συνέντευξη με τον πρωταγωνιστή της Λυρικής Ανδρέα Κουλουμπή

Όπερα Θεσσαλονίκης - και πολλά προβλήματα, πολύς αγώνας, πολυετής για να δημιουργηθεί, ένα φωτεινό διάλειμμα και κατόπιν διακοπή. Στην πρώτη γραμμή της προσπάθειας ο Σπύρος Εύαγγελος στα 1977 με τη θαρραλέα έναρξη παραστάσεων στο ΚΘΒΕ. Μια προσπάθεια με πολλές ελπίδες που έζησε μέχρι το 1981. Και την έσθλασαν. Την ξαναγύρισαν στο μηδέν.

Τώρα ο Σπύρος Εύαγγελος κάνει ένα καινούριο ξεκίνημα, αυτή τη φορά έξω από τα πλαίσια του ΚΘΒΕ, αλλά σε συνεργασία με το δημοτικό Θεσσαλονίκης, που και στην πρώτη φάση (1977-1981) είχε βοηθήσει. Τις μέρες αυτές η έθνικη λυρική σκηνή παρουσιάζει το «Ριγκολέτο», σαν μια πρώτη προσέγγιση του παλιού προβλήματος και με την προοπτική ότι από τον Οκτώβριο τα πράγματα θα μπουσιν σε μια ευρύτερη και σταθερότερη βάση.

Με την ευκαιρία αυτή είχαμε μια συνομιλία με το γνωστό πρωταγωνιστή της λυρικής, τον Ανδρέα Κουλουμπή, που μετέχει και στη διοίκηση της ΕΛΣ, σαν πρόεδρος του ουλόγου μοναδών. Η συζήτηση αφορούσε και στην όπερα Θεσσαλονίκης, αλλά και στην όπερα της Αθήνας με τα πολλά και ποικίλα προβλήματα, που ανέβοκατεβαίνουν. Πρώτο, λοιπόν, ερώτημα:

—Ποιά είναι σήμερα το μεγαλύτερο πρόβλημα της λυρικής σκηνής και πώς η λύση του;

—Το μεγαλύτερο πρόβλημα της λυρικής, είναι ότι δεν διαθέτει κατάλληλο θέατρο και μάλιστα, δικό της θέατρο. Αυτό που υπάρχει είναι όκατλληλο, έχει μικρή σκηνή, ακατάλληλα καμαρίνια, δεν έχει αίθουσα δοκιμών, ούτε αποθήκες. Γενικά, δεν δίνει ούτε την αίσθηση του μελοδραματικού θεάτρου, γιατί καθώς μπαίνει ο θεατής στην αίθουσα, πρέπει να τον συνοδεύει η αίσθηση

ότι μπαίνει σε μελοδραματικό θέατρο. Καμιά διευθύνση δεν μπόρεσε να το λύσει αυτό το πρόβλημα, γιατί δεν υπήρχε το κρατικό ενδιαφέρον. Όταν σε κάθε ευρωπαϊκή πόλη υπάρχει ένα θέατρο όπερας, είναι απαραίτητο η Αθήνα να μην διαθέτει τέτοια θέατρο. Και διαφύλαξη για αυτό όλες οι κυβερνήσεις, ανεξάρτητα από το αν έγιναν διαδήματα. Το «ΡΕΕ» θα μπορούσε να είναι μια λύση, όχι βέβαια η ιδανική, αλλά μια λύση. Δυστυχώς ούτε αυτό έγινε.

Αισθητή βελτίωση

Η έθνικη λυρική σκηνή έπεσε, κατά καιρούς, αλλά και πρόσφατα σε άσχημες κρίσεις. Ρωτούμε τον κ. Κουλουμπή:

—Σήμερα η λυρική σκηνή έχει κρίση ή την ξεπεράσε;

—Αυτή την περίοδο, της διευθύνσεως του Σπύρου Εύαγγελου, έγιναν θετικά βήματα, αυξήθηκε ο αριθμός των παραστάσεων και αυξήθηκε και ο αριθμός των θεατών, περίπου στο τριπλάσιο. Και το εύχριστο, είναι ότι πενταποσάστηκαν οι νέοι θεατές, που μπορούν να έρχονται με εισιτήριο 50 δραχμών μόνο και να κάθονται ακόμη και στην πλατεία. Αυτό έφερε μεγάλη ανανέωση του κοινού, πράγμα ιδιαίτερα σημαντικό, γιατί γεμίζει το θέατρο, πράγμα που δεν γινόταν παλιότερα. Ενώ άλλο καλό στοιχείο, είναι το άπλωμα της λυρικής σκηνής και στην επαρχία με τις παραστάσεις που δώσαμε στη Μυτιλήνη, στη Χίο, στο φεστιβάλ Φιλίππων και στην Κέρκυρα.

—Βλέπετε, λοιπόν, μια προοπτική για καλύτερες μέρες στη λυ-

ρική σκηνή και με ποιό τρόπο;
—Για να επιτευχθεί αυτό, πρέπει να υπάρχει νέος και σωστός οργανισ-

τού θεάτρου να είναι πιο ελεύθερη και πιο εύελκτη στις ενέργειές της. Και η συζήτηση με τον εκλεκτό



Ο Ανδρέας Κουλουμπής, πρωταγωνιστής στην όπερα «Ριγκολέτο» και στην όπερα «Λούνα», στον «Τροβαδόρο» σε παρουσίαση της λυρικής σκηνής στην Αθήνα.

μός, για να πάψει να υπάρχει η φοβερή εξάρτηση από τη ύπουργεία. Θα πρέπει η διευθύνση

πρωταγωνιστή έρχεται στο πιο καυτό θέμα, της δημιουργίας μελοδραματικού θεάτρου στη Θεσσαλονίκη,

στην επανασύστασή της όπερας Θεσσαλονίκης. Η πρώτη ερώτησή μας στο θέμα αυτό, είναι:

—Πώς βλέπετε την προσπάθεια να ξαναγίνει η όπερα Θεσσαλονίκης;

—Βλέπω τις τωρινές παραστάσεις του «Ριγκολέτο» σαν την αρχή της δημιουργίας μιας αυτόνομης όπερας, σ' αυτή την πόλη, δηλαδή με τη δημιουργία ενός αυτόνομου οργανισμού. Τα στοιχεία υπάρχουν, βασικά η όρχηστρα και η χορωδία. Επίσης υπάρχουν και Θεσσαλονικείς τραγουδιστές και έδω και στο εξωτερικό που θα μπορούσαν να αποτελέσουν τον πυρήνα της όπερας Θεσσαλονίκης. Τα κενά θα καλύπτονταν με μετακλήσεις, τραγουδιστών, σκηνοθετών, μαέστρων, όπικ, άλλωστε γίνεται σ' όλο τον κόσμο. Η ίδρυση αυτόνομης όπερας στη Θεσσαλονίκη, είναι απαραίτητη, γιατί η σύγκριση με τις γειτονικές χώρες, είναι συντριπτική για μας: η Γιουγκοσλαβία έχει δώδεκα όπερες, η Βουλγαρία επτά, η Αλβανία τρεις και η Τουρκία δύο.

—Τι θα πρέπει να κάνουν και τι θα πρέπει να μην κάνουν οι αρμόδιοι για να επιτύχει η όλη προσπάθεια;

—Θα πρέπει κατ' αρχήν να υπάρξει μια συνένωση όλων των μουσικών δυνάμεων της Θεσσαλονίκης, με παρομερισμό των τυχόν προσωπικών φιλοδοξιών. Αν επιτευχθεί αυτό, τότε τα υπόλοιπα είναι πιο εύκολα και οι προσπάθειες θα αποδώσουν. Το δεύτερο που πρέπει να κάνουν οι αρμόδιοι, είναι να θρουν ένα κατάλληλο κτίριο. Στην αρχή η λει-

τουργία της όπερας μπορεί να είναι περιοδική, κατά ασκόν. Ενα τρίτο βασικό στοιχείο, είναι το όλο θέμα να αντιμετωπισθεί επαγγελματικά και όχι ερασιτεχνικά. Σσον αφορά το τι δεν θα πρέπει να κάνουν οι αρμόδιοι, θα έλεγα πρώτον, να μην έχει εξάρτηση η όπερα από το ΚΘΒΕ, γιατί έτσι, ούτε το ένα θέατρο θα λειτουργεί καλά, ούτε το άλλο. Κι ακόμη, δεν θα πρέπει οι αρμόδιοι να διαστρέψουν και να τοποθετήσουν όλο το πράγμα σε λανθασμένη βάση.

—Ποιός μπορεί να είναι ο ρόλος της έθνικης λυρικής σκηνής στη δημιουργία όπερας Θεσσαλονίκης, πώς θα μπορούσε να βοηθήσει;

—Μέχρι η όπερα Θεσσαλονίκης να γίνει αυτόνομη, η λυρική σκηνή μπορεί να βοηθήσει πολύ. Αλλά και κατόπιν μπορεί να υπάρξει συνεργασία των δύο θεάτρων, για συμπαραγωγές. Η λυρική σκηνή θα μπορούσε να καλύπτει τα κενά σε καλλιτέχνες, αν και αυτό δεν συμφέρει αυτούς καλλιτέχνες της ΕΛΣ που πληρώνονται, έρχονται εδώ, μόνο τα έκτος έδρας. Πάντως έρεϊς οι μοναχοί, των οποίων είμαι πρόεδρος, είμαστε αποφασισμένοι να βοηθήσουμε, γιατί πιστεύουμε πως για να γίνει κάτι καλό, χρειάζεται προσφορά ή και θυσιές.

Τελειώνοντας τη συνομιλία μας, ο Ανδρέας Κουλουμπής μας είπε:

—Όλος ο λαός της Θεσσαλονίκης θα πρέπει να ογκάλιασει την όπερα. Πέρα απ' όλα, είναι και θέμα έθνικης ευαισθησίας, μας και σε λίγα χιλιόμετρα από δω υπάρχουν τα Σκόπια με την όπερά τους.

Και σίγουρα είναι έτσι, δηλαδή είναι θέμα έθνικης ευαισθησίας που χρειάζεται να δείξει η πολιτεία και να διαδοθεί τα απαραίτητα κονδύλια για την εκ νέου γέννηση της όπερας Θεσσαλονίκης, ενός θεσμού που το κοινό της Βαλκανικής ηρωτεύουσας αγάπησε πολύ.

Από τον Ορφφ ως τα έντελώς ηλεκτρονικά

Τά σύγχρονα συστήματα

Καταδίδονται θέσεις από την προβληματισμού ούτόν που ένα μέρος του, να υπερασπισθεί από την αντίθετη άποψη, ολοκληρωθεί σφαιρικά και ελληνικού προγράμματος από την πολιτεία. Δεν έρκει όμως θέδια να ονομάζω ο προγραμματισμός ή η ηπειρομένη για την αναγκασιότητα του αντι-επιστήμης δό απελευθερώσει την θέ-ση και την έμπνευση του δόσκα-ου παιδαγωγού ώστε μετά μία δρε-κτά συντομή έπηση του με τη μου-σική έκπαιδευτική προμαστιότητα του καιρού μας νά φέρει τον Έλληνα μαθητή αν όχι από την άρχή στην κατάκτηση, τουλάχιστον στην γνώση του ψυχικού και κοινωνικού αναθού- της μοσικής.